

Arrest

nr. 94 223 van 20 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 oktober 2012.

Gelet op de beschikking van 3 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J.-C. VANHALST en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker gelogen heeft omtrent minstens zijn reisweg, datum van vertrek, landen van verblijf en gebruikte reisdocumenten. De vaststellingen die de commissaris-generaal daaromtrent deed blijken allen uit de stukken van het administratief dossier. Verzoeker komt niet verder

dat het minimaliseren en vergoelijken van deze vaststellingen en het aanreiken van ongefundeerde verklaringen post factum, doch slaagt er niet in de vaststellingen te ontkrachten met objectieve argumenten die steun vinden in het administratief dossier. De stelling van verzoeker dat het CGVS 'geen moeite gedaan heeft' om een klaar zicht te hebben op zijn opeenvolgende buitenlandse verblijven is tergend gezien verzoeker zelf besloot het onderzoek te saboteren door leugenachtige verklaringen af te leggen en doorheen zijn asielaanvraag zijn verklaringen te wijzigen naargelang zijn leugens door de dossierbehandelaar werden doorprikt.

Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om van bij het begin van zijn asielpcedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van waarheidsgetrouwe informatie en het is aan hem om alle relevante feiten en documenten aan te brengen zodat de commissaris-generaal met kennis van zaken kan beslissen over zijn asielaanvraag. Door het afleggen van leugenachtige verklaringen en het achterhouden van zijn reisdocumenten wordt verzoekers algemene geloofwaardigheid dermate ondermijnd dat aan geen van zijn verdere verklaringen nog enig geloof kan worden gehecht. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde voor zover zij geloofwaardige verklaringen ondersteunen.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 11 oktober 2012 stelt verzoekende partij dat hij psychologische problemen kent en hij gerechtigheid wil, wat hij tot nu toe niet heeft bekomen. De Raad stelt vast dat uit het dossier geenszins blijkt dat verzoekende partij melding zou hebben gemaakt van psychologische problemen die aan de basis zouden kunnen liggen van de vaststellingen in de beschikking en dat zij in ieder geval ook nu niet verder komt dan een blote bewering. Wat haar vraag naar gerechtigheid betreft, wijst de Raad erop dat het de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in haar declaratieve opdracht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verzoekende partij slaagt er op deze wijze niet in om de vaststellingen in de voornoemde beschikking in een ander daglicht te stellen.

Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. K. VERHEYDEN,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS